

Nagyböjt II. vasárnapja – 2011. március 20.

Hónapok óta nem esett egy csöpp eső sem. A falu határában már cserepesre száradt a föld. Az emberek az idei termésről már lemondtak, de lassan a kutak is teljesen kiapadtak, így az ivóvíz is fogytán volt. A szárazság már a jószágok, sőt az emberek életét is veszélyeztette. A falu plébánosa könyörgő imanapot hirdetett, hogy a nagy megpróbáltatásban közös erővel kérjék az Isten segítségét. Mivel a templomba nem fértek volna el, a templom előtti térre hívta össze az embereket. Azok jöttek is hosszú sorokban a megjelölt napon. Számosan magukkal hoztak kisebb tárgyakat, amelyek a vallásosságukat voltak hivatottak kimutatni: rózsafüzérek, szentképeket, Bibliát, imakönyvet, néhányan még kisebb Mária szobrokat vagy Jézus szobrokat is. A plébános arca azonban csak akkor derült fel, amikor a tömegben végigjártatva tekintetét, pillantása megpihent egy első sorban ücsörgő kislányon, aki a legnagyobb komolysággal egy piros esernyőt tartott az ölében.

Szent Pál apostol tanítása szerint a hit szilárd bizalom abban, amit még nem látunk, annak reményteli várása, ami még nem következett be. Társadalmunk számos tagja azért nem tud mit kezdeni a hittel, azért utasítja azt vissza, mert félreérti a hit lényegét. Amikor valaki ilyen kijelentéseket tesz: „Csak azt hiszem el, amit látok vagy hallok, csak abban hiszek, amit meg tudok tapintani, meg tudok tapasztalni az érzékeimmel!”, akkor valójában már nem a hitről beszél. Összekeveri a hitet a tudással, a konkrét megtapasztalással. A hit mindig olyasmire irányul, amiről nincs konkrét megtapasztalásunk, vagy legalábbis nem teljes és mindenre kiterjedő. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az Istenbe vetett hit alaptalan képzelődés, üres ábrándozás lenne, vagy önbecsapás. A vallásos hitnek igenis van alapja. Erről tanúskodnak nekünk a mai szentírási olvasmányok.

Ábrahámot nem véletlenül nevezi a Biblia „minden hívő atyjának”. Valóban rendkívüli bizalomról tesz bizonyosságot, amikor Isten szavára hallgatva mindenét elhagyja, s elköltözik egy ismeretlen vidékre. Ábrahám úgy vonul ki a saját földjéről, rokonsága köréből és atyja házából, hogy egyáltalán nem tudja, mit is kap helyette. Isten nem mutatja meg neki előzetesen szegről – végre a megígért országot, annak minden szépségét, gazdagságát, hogy így vegye rá a költözésre. Ábrahám úgy hagyja ott az addigi biztonságot és jólétet, hogy emberi szempontból nézve a teljes bizonytalanságba indul. Abban a korban, évezredekkel ezelőtt aki kitette a lábát a szilárd városfalak mögül, azonnal kiszolgáltatta magát számos veszélynek. Főleg, ha még az országot is elhagyta, amely egy király uralma alá tartozott. Ábrahám mégis vállalja mindezt, de nem értelmetlenül és alaptalanul. Ígéreteket kap: olyan ígéreteket, amelyek a szíve közepébe találnak, s olyan erős vonzást gyakorolnak rá, hogy szinte nem képes másra gondolni, csak ezen ígéretek beteljesülésére. Idős ember már, a felesége is éltebb korú, s nincsen örököse. Emberileg nézve nem sok reménye lehetne már arra, hogy gyermeke születik. Isten azonban önmagára megesküdve ígéri,

hogy fia születik majd, sőt nagy nép atyja lesz, sokaság származik tőle. A másik ígéret pedig arra vonatkozik, hogy ez a nép, amely tőle származik, egy tejjel-mézzel folyó országot kap Istentől, azt az országot, amelybe most Ábrahám és családja áttelepszik. Ezek a nagyszerű ígéretek új értelmet adnak Ábrahám életének, amely korábban fájdalmasan hiányos, beteljesületlen volt. Annyira vágyik az ígéretek teljesülésére, hogy nem csak most, ezt a konkrét megpróbáltatást, hanem ahogyan olvassuk, számos más megpróbáltatást is hittel és bizalommal kiáll, igent mond Istennek későbbi indíttatásaira is. Pedig hosszú földi élete úgy telik el, hogy Isten ígéretei éppen hogy csak elkezdnek teljesülni. Hol van ő még attól, hogy nagy nép atyja legyen?! Ugyanakkor minden emberi remény ellenére megszületett tőle és asszonyától a törvényes fiú örökös, Izsák. Hol van ő még attól, hogy övé és utódaié legyen a föld, amelyen most vándorként él?! Ugyanakkor számos veszélyen, bizonytalanságon átlábalva érkezett erre a földre, s letelepedett rajta családjával és vagyonával együtt. Az ígéretek még nem teljesedtek be, de már elkezdtek teljesülni, s bizony erre sem volt semmi garancia korábban! Ez adja meg Ábrahám töretlen hitéhez a szilárd alapot.

Az evangéliumban Jézus színeváltozásának jelenetével találkozunk. Az Úr bepillantást enged a kiválasztott apostoloknak a mennyei dicsőségbe, saját isteni életébe. Ez a látomás rádöbbsenti az Pétert, Jakabot és Jánost, hogy Jézus valóban az, akinek gondolják: a Messiás, az élő Isten Fia. Az isteni dicsőség, a mennyei boldogság megtapasztalása olyan nagy hatást gyakorol a tanítványokra, hogy örökre szeretnének itt maradni. Péter ki is mondja a vágyukat: „Olyan jó nekünk itt lennünk! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.” Maradjunk itt, cövekeljünk le, hogy soha ne kelljen kiszakadnunk ebből a fényességből, ebből az örömből! Mégis le kell jönniük a hegyről, sőt Jézus lelkükre köti, hogy nem is beszélhetnek erről a látomásról, míg Ő a halálból fel nem támad. Az apostoloknak és magának Jézusnak is sok szenvedésen, üldöztetésen, keserves kínhalálon kell még átmennie ahhoz, hogy véglegesen hazaérkezessenek abba az isteni dicsőségbe, boldogító nyugalomba, amelynek előízét megérezhették a színeváltozás élményében. Ez az élmény azonban elkíséri őket, reményt, hitet ad a legnehezebb órákban, legkeserűbb megpróbáltatásokban is. Az apostolok már átélhették, hogy valóban létezik az a végtelen, tökéletes boldogság, az a csodálatos isteni Ország, amelyről Jézus beszél, s amelyet megígért minden benne hívőnek. A feltámadás és a Feltámadott Jézussal való találkozás pedig még inkább megerősítette a szívükben a bizalmat, hogy minden szenvedés, maga a halál is elmúlik, s utána örök, Istentől kapott élet kezdődik.

Vajon mi tudunk-e ép lélekkel, egészséges személyiséggel élni az örök életbe és a tökéletes boldogságba vetett hit nélkül? Nekünk ne lenne szükségünk ezekre a csodálatos ígéretekre és a teljesedésük iránt táplált reményre? Bizony, minden veszteség, minden emberi feszültség és békétlenség, minden betegség és szenvedés, főképp pedig minden fájdalmas haláleset arra döbbsent rá minket,

hogy igenis vágyunk a szenvedésektől mentes életre, a tökéletes szeretet uralta emberi kapcsolatokra, a múlandóság kiküszöbölésére, vagyis a boldog örökkévalóságra. Jézus pedig éppen ezeket ígéri nekünk, s erről ad bizonyosságot a feltámadásával. Életünk során olykor mi is megtapasztalhatjuk a mennyei boldogság előízét: egy-egy nem várt, nem kiérdemelt, de mégis fontos sikerben, örömben, egy-egy elmélyült imádság békéjében, egy-egy szerető emberi gesztusban és sok más, kisebb-nagyobb jelben. Ezek a megerősítő tapasztalatok táplálják a szívünkben azt a hitet, amely megvolt Ábrahámban, a színeváltozás hegyén jelen lévő apostolokban, vagy a történetben szereplő, esernyőt tartó kislányban!